

alleen nog het schoone blauwe duister. Hij moest er een beetje bij lachen. 't Is of hij aan die Marie Burgemeester's een poets gespeeld had. — „Laat ze nu maar praten!” dacht hij.... Maar hij moest toch luisteren, omdat het deftig was, wat ze zei u, en schoon gelijk een stil en bevend orgel onder de conscratie. En ze zei:

— „Met uw oogen zoudt gij niets zijn, als gij uwe ooren niet had: Nand, man, ik ben uwe Ooren. Ik ben dat altijd geweest, al wist gij het niet. Maar ik neem dat niet kwalijk, omdat gij uw gehoor toch altijd goed hebt gebruikt. En gij hebt er plezier van gehad, doet gij niet?

„Peins er 'nen keer op: ge mocht gij oud of jong zijn, ge laagt gij allang wakker te luisteren, of de haan nog niet ging kraaien, dat gij óp moest voor 't werk. En 't en is maar de Maandag-ochtend, als uw hoofd nog wat zwaar was van de pinten bier, dat gij niet te luisteren laagt, en 's winters, als gij niet vóór den klaren opmoest, en de haan putten kraait in den nacht: toen bleeft gij, wakker, noch wat liggen, en gij zaid't: „Loop naar den weêr-licht!”; maar de beesten hoorde gij, die aan 't roeren gingen in den stal en in de kotten, en gij stondt tóch op, met kippe-vel van den kou aan uwe kuitén.... Maar als gij zoo, in 't voorjaar, te wachten laagt naar 't gekraai van den haan, dan was daar al één vogelken dat u van zingen wakker hield. 't Is het vogelken dat altijd iets vragen moet, zou men zeggen; ofwel, bij regen-weer, 't water-vogelken dat piept als een pompe. — Goed, gij zijt op. Nu zijn ze daar met honderd vogels aan 't vechten en roefelen in de boomen, terwijl de dauw er uit neêrpletst. Uw wijf haar rokken slaan rond haar. Terwijl zij koffie zet zijt gij al op 't hof. De koe trampelt in haar stroo; de geite schuurt haar huid aan den stal-muur; de snuit van het zwijn heeft een nat gesnork onderaan de halve-deure. Gij gaat weêr naar huis toe. Uw wijf staat in het deur-gat en zij roept: „Tie! ti-ti-ti-ti!”, en al de hennen overstappen zich van het

kakelende loopen, terwijl de deftig-gaande haan die hoog de pooten opheft, als achterdochtig „Kok, kok, kok” doet. En gij hoort dat allemaal, en gij hebt er deugd van, omdat alles zoo goed gaat. — In den zomer-tijd is op dat uur al iedereen naar het werk. Van bij slijt-tijd tot na den haver-oogst moet gij vroeg op de been zijn. En op de baan hoort gij hun galmenden stoet, van de werk-lie, terwijl het nog duister is in de huizen. Zij blijven bij wijlen staan, en 't is een lange schoone roep om, onder weg, de makkers te vermanen die nog niet buiten gekomen zijn. En waar zij gaan in de wegels, daar suizelt het vlas, of doen zij van hunne handen het graan hard ruischen en schudden. En 't lijdt geen tijd, of daar ploft zingend de pikke; gij luistert hoe de zet-steen zindert alover het staal, en van verre het plezierige hamerken klopt. — Bij bamis-weer, dan is 't in een latere vroegte, dat aan uw vensterken de regen tokkelt. Gij hebt zoo'n haast niet, al heeft de haan al een tijdeke gekraaid. — „De haan wordt gelijk schor van dat weer”, meent gij, en gij trekt uw broek aan. Gij kunt nu wat later in huis blijven, en gij lanterfant. Nu hoort gij beter de geruchten van binnen-huize: de kinders die snateren of schreeuwen voor zij naar school gaan; de afwasch van de vrouw in 't klotsend water. Zij vertelt iets. Dan gaat gij in uw schure dorschen, en de vlegel ploft matelijk en met een blij geweld. Of er moet gewand, of, door de zeef die aan den zolder hangt, gezeefd; en dan hoort gij de graan-korrels hagelen op het zeil-doek. In 't kot daarnaast snorkt zuchtend het varken. Op de dilte zitten, achter hun schot, de duiven, die trappelen en roekendekoeën. — En nietwaar, in den winter heeft de uchtend als géén gerucht, en de sneeuw hóort gij niet....

„Maar 's noens! — Als gij, te Meie, 's noens naar huis keert: horkt hoe van verre uwe vrouw zingt bij't slaan vanden karn-stang. Aan tafel wordt niet veel gezeid, omdat men eet. Maar 't is Mei, en daarom komen kinderen, of het zijn oude dompelaars, en zij dragen